

Arrest

nr. 88 419 van 27 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 17 februari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 januari 2012, houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juli 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 21 september 2010 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Op 28 juni 2011 nam de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd in beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevestigd bij arrest nr. 69.679 van 8 november 2011.

Op 9 januari 2012 diende de verzoeker een tweede asielaanvraag. Op 25 januari 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten [K.B.]
geboren te [...], op (in) [...]
en van nationaliteit te zijn : Gambia
die een asielaanvraag heeft ingediend op 09.01.2012 (2)
Overwegende dat de betrokkene op 21.09.2010 een eerste asielaanvraag indiende die op 29.06.2011
werd afgesloten met een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming'
vanwege het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen; de Raad voor
Vreemdelingenbetwistingen op 10.11.2011 de negatieve beslissing van het CGVS bevestigde;
betrokkene op 09.01.2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat de betrokkene niet is
teruggekeerd naar zijn land van herkomst; betrokkene verklaart dat hij problemen heeft met zijn vader
omdat hij een relatie heeft met de vierde vrouw van zijn vader; het CGVS dd. 29.06.2011 reeds
oordeelde dat dergelijke problematiek tot de private sfeer behoort; betrokkene een fax van een
arrestatiebevel voorlegt; een fax niet op een adequate manier beoordeeld kan worden aangezien de
herkomst en de authenticiteit ervan niet kunnen worden nagegaan; betrokkene een medische expertise
voorlegt; hef onderzoek van deze ingeroepen elementen echter het voorwerp uitmaakt van een
specifieke procedure voorzien in artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 en de Directie Asiel dus niet
bevoegd is om deze elementen te onderzoeken; betrokkene geen nieuwe elementen aanbrengt die
betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de
vorige procedure; betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige
aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève
of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december
1980.*

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

*In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het
grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de
koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel
gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste en enige middel de schending aan van artikelen 2 en 3 van de wet
van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, dat hij als volgt
uiteenzet:

*“1. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van
bestuurshandelingen*

*De .bestreden beslissing van de DVZ maakt een bestuurshandeling uit zodat deze overeenkomstig de
wet op de uitdrukkelijke motivering dient te worden gemotiveerd. De DVZ dient zijn beslissingen op
gemotiveerde wijze te nemen, hetgeen niet gebeurd is in casu.*

*Het Hof van Cassatie heeft geoordeeld naar aanleiding van de schending van het grondwettelijk principe
inzake motivering van rechterlijke beslissingen dat de motivering een wezenlijke waarborg tegen
willekeur is en als bewijs geldt van het feit dat opgeworpen middelen werden onderzocht (Cass. 12 mei
1932, Pas. 1932, I, 166) .*

Dit principe werd eveneens in de grondwet opgenomen onder artikel 149 G.W..

*De betwiste beslissing voldoet zelf niet aan de motiveringsvereiste omschreven in de formele
motiveringswet en in andere rechtsbronnen (Arbeidshof Gent, 14 december 1994, RW, 1995- 96, 49).*

*Dat dit niet gebeurd is, of minstens zeer gebrekkig, zal blijken uit de hierna opgesomde vergissingen in
de bestreden beslissing van de DVZ.*

*2. De onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing van de DVZ in het
licht van de Wet van 29 juli 1991*

*Verzoekende partij kan niet akkoord gaan met de motivering zoals voormeld, aangezien deze een
schending uitmaakt van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van
bestuurshandelingen.*

De gemachtigde van de minister achtte het gepast in voorliggend dossier over te gaan tot een weigering tot in overwegingname van een vluchtelingenverklaring na een zeer summier onderzoek en een beslissing die slechts één paragraaf in beslag neemt.

De gemachtigde van de minister heeft geen rekening gehouden met de door verzoeker neergelegde fax. De DVZ stelt dat deze fax niet op een adequate manier kan beoordeeld worden- daar de herkomst en de authenticiteit er niet van kan nagegaan worden. Dat is ongetwijfeld zo, maar anderzijds kunnen de verklaringen van een asielaanvrager op zich voldoende zijn indien zij correct en samenhangend zijn. Anders gesteld: het is geen vereiste om geschreven stukken neer te leggen indien men door gestaafde en samenhangende verklaringen kan aantonen aanspraak te kunnen maken op het statuut van vluchteling. Daarenboven kan de fax beschouwd worden als een begin van bewijs. Hij dient geplaatst te worden te midden van de coherente verklaringen van verzoeker en heeft als dusdanig wel een zekere bewijswaarde. Daarenboven dient rekening gehouden te worden met de moeilijke positie waarin een asielzoeker zich bevindt. Het is niet evident voor een asielzoeker om stukken te bekomen van het thuisland.

Verzoeker heeft in elk geval zijn plicht gedaan. De verzoeker dient immers de waarheid te spreken en zijn medewerking te verlenen aangaande een reconstructie van de feiten.

De gemachtigde van de minister dient de waarheidsgetrouwheid van verzoeker te evalueren en een evaluatie te maken van alle stavingsstukken die werden overgemaakt. Hij dient daarbij aan verzoeker het voordeel van de twijfel te gunnen om alle objectieve en subjectieve criteria die aan de basis liggen van elk individueel geval bloot te leggen.

Het middel in gegrond."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeker geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin de verzoeker ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bespreekt hiertoe onder meer de verklaring van verzoeker; de voorgelegde fax en de voorgelegde medische expertise.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing werd genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli. Er is al dus voldaan aan de formele motiveringsplicht. Het feit dat de motivering slecht één paragraaf beslaat doet hieraan geen afbreuk.

2.3. In wezen verwijt de verzoeker aan de verwerende partij geen rekening gehouden te hebben met de voorgelegde fax. Met dit betoog ontwikkelt verzoeker inhoudelijke argumenten tegen de bestreden beslissing en voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht aan. Terzake dient benadrukt dat de Raad in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht worden onderzocht in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet gelet op de vaststelling dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van desbetreffend artikel.

2.4. Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet bepaalt wat volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen”.

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

2.5. Het begrip “nieuw gegeven” omvat niet dat elk stuk dat nog niet werd voorgelegd ter beoordeling aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen automatisch als nieuw dient te worden beschouwd. Documenten die een verzoeker in het kader van een herhaalde asielaanvraag aanbrengt, kunnen weliswaar “nieuw” zijn in die zin dat ze nog niet eerder ter kennis werden gebracht van de gemachtigde van de staatssecretaris, maar verzoeker dient aan te tonen dat ze betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van zijn eerdere asielaanvraag (RvS 13 april 2005, nr. 143.020). Immers, het loutere feit dat een verzoeker gegevens niet kon aanbrengen noch vermelden in zijn vorige asielpcedure is onvoldoende om aan te nemen dat het een nieuw gegeven is in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet (RvS 3 mei 2001, nr. 95.156).

Het begrip “nieuwe gegevens” heeft niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610; RvS 1 oktober 2009, nr. 196.606). Daarbij moet worden vastgesteld dat artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet weliswaar niet toelaat om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch niet uitsluit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “ernstige aanwijzingen” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “ernstige aanwijzing” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de Vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verwerende partij begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld.

Stellen dat het niet aan de gemachtigde van de staatssecretaris zou zijn om de inhoud van de stukken te onderzoeken, gaat derhalve niet op. Immers, de gemachtigde van de staatssecretaris kan bij de beoordeling van als nieuw aangevoerde gegevens ook nagaan of de aangevoerde gegevens “nieuw” zijn in de zin dat zij van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerdere asielaanvraag (RvS 7 maart 2012, nr. 8 200 (c); RvS 17 mei 2010, nr. 5 672 (c)). Uit stukken die geen bewijswaarde hebben, kunnen alleszins geen aanwijzingen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van het bestaan van ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet afgeleid worden.

2.6. De fax die werd voorgelegd n.a.v. de tweede asielaanvraag is weliswaar nieuw in de zin dat het voor het eerst wordt voorgelegd doch in de bestreden beslissing wordt duidelijk aangegeven om welke reden het niet kan worden beschouwd als een nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Immers, verklaringen en documenten voorgelegd bij een herhaalde asielaanvraag dienen tevens ernstige aanwijzingen te bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. In tegenstelling tot wat verzoeker stelt, valt een *prima facie* beoordeling van de bewijswaarde van het voorgelegde vonnis niet buiten de bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris, zoals hierboven in punt 2.5. reeds omstandig beschreven. In die zin heeft de gemachtigde van de staatssecretaris wel rekening gehouden met de door verzoeker neergelegde fax.

2.7. Aangaande deze voorgelegde fax heeft de gemachtigde van de staatssecretaris gemotiveerd dat *“betrokkene een fax van een arrestatiebevel voorlegt; een fax niet op een adequate manier beoordeeld kan worden aangezien de herkomst en de authenticiteit ervan niet kunnen worden nagegaan”*. Deze vaststelling wordt door verzoeker niet betwist, meer nog verzoeker stelt zelf *“dat is ongetwijfeld zo”* in zijn verzoekschrift. Aangezien kopieën en faxen gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden vervalst, geeft de gemachtigde van de staatssecretaris geen blijk van kennelijk onredelijk handelen wanneer hij stelt dat de authenticiteit van een fax niet kan worden nagegaan (RvS 24 maart 2005, nr. 143624; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

2.8. Waar verzoeker stelt dat deze fax toch een zekere bewijswaarde heeft indien het geplaatst wordt in het midden van de coherente verklaringen die verzoeker zou hebben afgelegd, merkt de Raad op dat de gemachtigde van de staatssecretaris in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet de voorgelegde fax inhoudelijk niet mag toetsen aan verklaringen. De gemachtigde van de staatssecretaris dient zich te beperken tot een beoordeling van de fax als een mogelijk nieuw gegeven in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en vermag daarbij niet over te gaan tot een doorgedreven inhoudelijk onderzoek.

2.9. Tenslotte merkt de Raad op dat een fax als een begin van bewijs kan gelden, echter niet wanneer authentieke karakter ervan niet is aangetoond. *In casu*, wordt door verzoeker niet betwist dat het authentieke karakter en herkomst van de fax niet vast staat.

Verzoeker maakt aldus geenszins aannemelijk dat, m.b.t. de voorgelegde fax, het kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is van de gemachtigde van de staatssecretaris om te oordelen dat *“betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980”*.

De beschouwingen die verzoeker naar voren brengt omtrent de moeilijkheid om stukken uit het land van herkomst te bekomen, de medewerkingsplicht en het verlenen van het voordeel van de twijfel, doen daaraan geen afbreuk.

2.10. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. De verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris zijn beslissing niet zorgvuldig of summier zou voorbereid hebben of zich zou hebben gebaseerd op incorrecte feiten. Een schending van de formele en materiële motiveringsplicht noch van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond.

Tenslotte wijst de Raad erop dat inzoverre verzoeker de schending aanvoert van artikel 149 van de Grondwet, dit artikel betrekking heeft op de jurisdictionele motiveringsplicht, terwijl *in casu* een administratieve rechtshandeling het voorwerp van het beroep uitmaakt. Artikel 149 van de Grondwet en de aangehaalde rechtspraak van het Hof van Cassatie, die hierop betrekking heeft, kunnen bijgevolg in deze context niet dienstig worden ingeroepen.

Het eerste en enige middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig september tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingezaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES